

Qui ha estat?

- Un avorrit dilluns al matí. El dilluns, el pitjor dia de la setmana, perquè he d'anar a treballar. Estava arribant tard, vaig sortir corrents de casa. Com que visc al segon pis, no agafo l'ascensor, vaig baixar corrents per les escales. Quan vaig arribar al primer pis em vaig parar de seguida quan vaig veure allò a terra.

- Això és sang?, em vaig preguntar. Vaig seguir aquell rastre de sang. Era des del primer pis, baixava per les escales, cada cop i havia més sang. Ja no eren unes gotes, era un toll de sang arrossegat que arribava fins a una porta. Havia de ser la porta de l'habitació on la senyora de la neteja que viu al cinquè pis, guarda les coses per netejar l'edifici. Però, perquè ella no ha netejat aquella sang? de qui és? De sobte sento un soroll de com es tanca una porta. Espantada surto de l'edifici. I me'n vaig anar a treballar. Pot ser aquell dilluns no seria tan avorrit com pensava. Quan vaig arribar a casa després de treballar, ja no hi havia sang, ho havien netejat. Me'n vaig anar estranyada al meu apartament. Ningú no havia dit res?, només ho havien netejat i ja? Allò era un assassinat? I si la persona morta encara estava en l'habitació de la senyora de la neteja? No m'ho podia treure del cap, i no em podia dormir. Llavors vaig agafar una llanterna i vaig baixar les escales, vaig obrir la porta d'un cop de peu, i vaig entrar... vaig encendre la llanterna i...no hi havia ningú, només coses per netejar. No se si estava alleujada o decebuda. Vaig anar al meu apartament, ja que no vaig trobar res, però, no entenia de qui era la sang. I si ja s'havien desfet del mort? Ho volia descobrir. Vaig trucar a la policia i vaig explicar-los-hi el que va passar, però no em van fer cas, deien que jo estava boja, que només havia de dormir més i que si ja havien netejat la sang, poc podien fer. Furiosa vaig penjar la trucada i vaig decidir buscar a l'assassí jo sola. Vaig demanar una setmana de vacances al treball, havia de trobar a l'assassí en una setmana. Quan es va fer de dia, vaig començar amb el primer pis, ja que la sang venia d'allí. Vaig tocar la porta i em va obrir l'àvia que hi vivia ahí amb el seu marit.

- Hola bonica, que et puc ajudar? - em va preguntar l'àvia.

- Hola, només volia parlar amb vós - li vaig dir.

- És clar, passa, vols un cafè?

- No, gràcies.

- De què volies parlar?

- La policia m'ha convocat com la delegada de l'edifici, el meu deure és anar preguntant a la gent de l'edifici com estan, si necessiten ajuda o com podem millorar les condicions per viure a l'edifici - li vaig dir.

- Oh!, que bé, no maca gràcies, jo estic bé, no necessito res.

- I el teu marit? Necessita alguna cosa?

- Ell? No ho sé, ell no està aquí.

- I on està?

- S'ha anat de vacances - em va dir nerviosa.

- De vacances? I quan tornarà?

- En un mes aproximadament - em va dir inquieta.

- Oh, ja veig i-

- No has de preguntar als altres veïns?, jo és que estic ocupada - em va interrompre.

- Oh, sí, doncs fins aviat.

Me'n vaig anar, però era sospitós que es posi tan nerviosa quan li vaig preguntar pel seu marit...

Vaig passar pel tercer i quart pis, al tercer hi vivia un home, sempre estava molt ocupat pel seu negoci, i al quart pis hi vivia un noi que estudiava a la universitat, que també estava bastant ocupant estudiant. No vaig trobar res sospitós en les seves respostes.

Vaig anar al cinquè i últim pis, que és on vivia la senyora de la neteja. No em va convidar a passar, ho vaig trobar una miqueta estrany, si no havia d'amagar res, perquè no em deixaria passar...? Però vam parlar fora. Em va comentar unes quantes coses, com perquè va començar a treballar de senyora de la neteja en un edifici, que ella i l'àvia del primer pis eren amigues, entre altres coses, però... quan li vaig preguntar pel marit de l'àvia del primer pis, es va posar nerviosa, jo li vaig preguntar que perquè no estava, i ella em va dir que ell i l'àvia s'havien divorciat. Li vaig dir que m'havia d'anar.

Per què m'havien dit coses diferents?

Em vaig quedar pensant uns quants dies, sense saber què fer, estava clar que l'àvia i la senyora de la neteja estaven implicades en aquell assumpte, i que segurament la persona assassinada, era el exmarit de l'àvia del primer pis.

Però jo havia de pensar ja en què fer i com descobrir-ho, només em quedaven 2 dies per tornar a treballar i no sabia que fer. Després de seguir pensant un dia més, vaig decidir entrar a casa de la senyora de la neteja d'amagat, perquè era molt estrany el fet que no em va fer passar. Quan es va fer de nit, vaig agafar una forqueta i vaig obrir la porta de la casa de la senyora de la neteja.

Em va sorprendre que funcioni, pensava que només ho feien a les pel·lícules. Vaig començar a inspeccionar la casa molt sigil·losament. Vaig entrar a cada habitació, fins que vaig arribar a un estudi, ahí hi havia un ordinador. Vaig tenir sort, no s'havia de posar contrasenya. Com que en la seva casa no vaig trobar res sospitós, vaig decidir inspeccionar l'ordinador. Quan estava a punt de tancar l'ordinador, a la pantalla em va aparèixer un avís que deia: "l'arxiu de les càmeres de seguretat està a punt de esborrar-se, segura que vols esborrar-ho? Sí - No" Com no havia pensat en revisar les càmeres de seguretat? Em vaig afanyar i vaig donar a l'opció de "no". I vaig començar a veure el vídeo, però primer vaig enviar-me les gravacions per Gmail. Quan vaig acabar de veure el vídeo em vaig quedar petrificada. Quan de sobte vaig sentir un soroll, i em vaig amagar rere la porta, l'adrenalina va recórrer tot el meu cos quan vaig veure com la senyora de la neteja entrava a l'estudi amb un ganivet. I em va veure.

- Deixem explicar-te que faig aquí, però no em facis res, si us plau - li vaig dir.

- Ja has vist les gravacions, veritat?

- Sí, però escolta, baixa el ganivet, ara jo tinc evidències de l'assassinat, si m'expliques per què o has fet, no s'ho diré a ningú i guardaré el secret.

- M'estàs fent xantatge?

- Ho faràs o vols anar a la carcel?

- T'ho explico...però prometem que no s'ho diràs a ningú, ni a la policia.

- Sí, t'ho prometo.

- Jo i el marit de l'àvia vam passar la nit junts... I com que l'àvia és la meva amiga, no volia que ho sabés. El marit de la meva amiga va dir que la deixaria per mi, però jo no volia això, no volia que la meva amiga em deixes, llavors... el

vaig matar, però ella em va enxampar en l'acte de l'assassinat, es va posar histèrica, però li vaig dir que jo havia enxampat al seu marit amb una altra noia i que només volia tomar venjança per ella. Ella em va creure, i vaig arrossegar el cos d'ell fins a la sala de neteja. Vaig anar al meu apartament a canviar-me de roba, per després baixar a netejar la sang i desfer-me del cos. Pensava que com que era tan aviat un dilluns al matí, ningú veuria la sang, però quan vaig sortir del meu apartament, vaig escoltar com algú sortia de l'edifici i vaig entendre que algú va veure la sang. No sabia que fer perquè sabia que no es quedaria així, i vaig decidir esborrar les gravacions de les càmeres de seguretat, l'arxiu era molt pesat, i va tardar molt a esborrar-se, i ara... estem aquí.

- Entenc, no s'ho diré a ningú, no et preocupis, això es queda aquí, entre nosaltres.

- Gràcies.

- De res, ara m'he d'anar a dormir, demà he de treballar.

- És clar, adéu.

Quan vaig sortir, me'n vaig anar a dormir per a que la senyora de la neteja no sospiti. Però a primera hora del matí vaig anar a comissaria, vaig explicar absolutament tot i vaig presentar les proves. Es van disculpar i em van agrair. Van arrestar a la senyora de la neteja i a l'àvia per cobrir un assassinat. A mi em van donar 100 milions d'euros per haver descobert aquell crimen-

- Ala!!, t'has passat!! 100 milions d'euros per un crimen?? No creus que és exagerat? - em va interrompre la Patrícia

- Tu creus? És que imaginat, sense experiència, després d'haver avisat a la policia i que no fessin res, sola i en una setmana vaig descobrir un crimen.

- Ja...però no sé, no crec que donarien una recompensa tan alta...

- Noies!! Ja és la sexta vegada que us aviso, calleu!, una companya està fent un examen. Millor sortiu de classe i parleu sobre la vostra historieta de misteri! - Va dir el professor de Biologia

- Però professor, és per a la història de Sant Jordi - Vaig dir.

- M'és igual, com si hagués passat de veritat, no és lloc per parlar d'això!

- Ho sento!, de veritat, ja no parlem, ens callem. - Va respondre la Patrícia.

- Si torno a escoltar qualsevol cosa que no sigui de Biologia, us anireu fora!

- Està bé! - Vam dir totes dues.

- Ei, creus que guanyaré un premi? -li vaig xiuxiuejar a la Patrícia.

- No ho sé, és possible.

- Noies! fora de classe!

Pseudònim: Naali

Natàlia Güerri S3A Prosa II Català